

Režie pana Večerky je nekompromisní

Včera odpoledne nám Slánská scéna sehrála konverzační komedii Johna Grahama Hexenšus. Režisér inscenace Miroslav Večerka nedorazil, a tak mé všetečné otázky ochotně zodpověděl vedoucí souboru Tomáš Vott.

Byla to první zkušenost vašeho souboru s konverzační komedií?

Nebyla, už před několika lety jsme hráli komedii Polib tetičku, taky konverzačku a ještě navíc převlekovou. Režíroval jí kolega Fanta a taky jsme s ní byli vybráni sem na Wintrův Rakovník.

Hráli jste celkem tři režiséři v jedné inscenaci, jak tedy režisérská práce fungovala? Byl pan Večerka absolutním šéfem, nebo jste společně diskutovali?

Režie pana Večerky je, řekl bych kulantně, jaksi nekompromisní. Tohle byla naše třetí společná inscenace, už jsme s ním dělali Sen noci svatojánské, Album A. P. Čechova a teď tuhle konverzačku, což jsou tři naprosto odlišné žánry. Je profesionální herec, a my jsme jej před několika lety oslovili právě kvůli Shakespeareovi, protože jsme si netroufli sami. Jinak do té doby se režie vždycky řešila členy z našich řad. S tím, co nám porota řekla, se musím naprosto ztotožnit, dávám jim za pravdu a bylo to určitě tím, že tentokrát nebyl takový respekt mezi souborem

a někým z venku. Na rozdíl od předchozích dvou inscenací, teď už to byl prostě kamarádšoft a myslím si hlavně, že ze všech tří režii byla tato hra od pana režiséra nejmíň připravená.

Hexenšus máte na repertoáru půl roku, jak dlouho jste ho tedy připravovali?

Zkoušelo se tuším čtyři měsíce. A to ještě byla pauza, protože pan režisér přímo během jedné ze zkoušek, nevím, jestli z nás, dostal infarkt, takže jsme odkládali premiéru o měsíc. Ale tahle doba zkoušení je pro nás běžná.

S čím jste během zkoušek nejvíce bojovali, nebyl problém s množstvím textu?

S panem režisérem. To určitě nejvíc. Text ani ne, já myslím, že zrovna u tohohle obsazení byl spíš problém s tím stíhat zkoušky, protože všichni samozřejmě chodíme do práce. Například tři z kolegů mají kavárnu nebo hospůdku a je celkem problém, aby se večer sešli na zkoušku. Na začátku jsem byl rád, že je nás jen sedm, protože jsem si myslel, že tím to bude jednodušší, než předchozí inscenace, kde hrálo sedmnáct, nebo devatenáct lidí, ale vůbec to tak nefunguje. Není to o tom, kolik v tom hraje lidí, ale o jejich přístupu.

Máte s Hexenšusem spojenou nějakou vtipnou, nebo naopak nepříjemnou historku?

Ten infarkt pana Večerky, už to nám přišlo jako špatné znamení. Ale teď si myslím, že nebylo. Dnes tady u vás to byla dvanáctá repríza a jedenáctkrát jsme měli úplně plné divadlo. A já si nepamatuji, za třicet let u divadla a za posledních sedm let, co ten soubor vedu, že by se nějaká naše inscenace vyprodala, aniž bychom vypustili ven plakáty, nebo vůbec proběhla nějaká veřejná informace. Asi první čtyři nebo pět repríz se prodalo tak, že si to lidé prostě řekli mezi sebou. To jsem za třicet let nezažil. A z toho mám tu obrovskou radost, i když dnes dávám absolutně za pravdu porotě. U nás doma máme už svoje diváky a je to neuvěřitelně úspěšné. Máme z toho radost.

Když tedy souhlasíte s porotou, budete na představení dál pracovat?

Já si myslím, že určitě ano. Pan režisér už ne, ten premiérou odevzdal svojí práci, když to tak nazvu, a z obou stran už asi ani není zájem. Nicméně myslím, že jsme soubor, co si dokáže vše, co jsme dnes slyšeli, zpracovat sám.

Slánská scéna, o. s.

John Graham: Hexenšus

Soubor Slánské scény je stálým hostem na Wintrově Rakovníku. Během let a bezpočtu jejich představení, jsme si mohli zvyknout na vysoce nastavenou laťku kvality. Tu se ovšem letos nepodařilo udržet. Soubor si vybral pro svoji novou inscenaci komedii britského autora Johna Grahama, Hexenšus.

Už ve výběru textu lze vidět první kámen úrazu. Grahamova hra totiž nenabízí dostatek komediálních situac-

nem, nebo postava doktora McKenzieho (Libor Dobner), který jako by ani nezaregistroval, že se mu o rameno náhle

cí a přináší s sebou spíše otazníky v logice jednání postav, než aby inscenátorům nabídla prostor pro jejich komické rozehrání. Vychází z tzv. životně pravděpodobné situace, která žánru crazy komedie klade překážky v podobě retardujícího a ve výsledku často zbytečného „logického“ jednání.

Tento problém textu ještě umocnilo jeho nedůsledné režijní vypracování. Ke hrám podobného žánru je nutno přistupovat s přesnou jevištní organizací z pozice režiséra, které se ovšem v tomto případě hercům pravděpodobně nedostalo. Situační gagy nejsou dostatečně vystaveny a postavy neakceptují v průběžném jednání svůj řídicí úkol. Chybí, pro žánr crazy komedie zásadní, herecké prvky zhodnocení a zveřejnění plánu. Postavy tak působí vlastně jako poklidné a ničím překvapované. Proto mezi nimi nevzniká potřebné napětí. Jako příklad může posloužit postava slepého ladiče pian, Phipse (Jan Fany Fanta), který své průběžné jednání hraje v drtivé většině schovaný před diváky za pia-

opírá rozjařená letuška Anabelle (Nikola Fantová).

Jako třetí výrazný problém inscenace lze označit prostorové zpracování.

To není důsledné v jasném rozdělení základních hracích prostorů, které se tak slévají do jednoho velikého prostoru. Pro diváka tak často není jasné, kdy která postava kterou slyší a kdy která postava kterou vidí. Toto nedostatečné pojmenování a prostorové neukotvení, má za následek nejen zeslabení komického účinku jednotlivých situací, ale často i nelogické jednání postav.

I přes výše zmíněné výtky je ale nutné zdůraznit, že máme co dočínění se zkušeným a kultivovaným souborem, který ví, co divadlo obnáší a svými dřívějšími inscenacemi to už několikrát dokázal. Je jen škoda, že letos nemohl svoji kvalitu dostatečně zúročit.

Adam Doležal

Kdo je tajemným EJOU (A_O)? Co po nás vlastně chce? K čemu ty mapy? Nechceme se trápit pro znepokojivá sdělení. A nebo je všechno jinak?

FUŠEŘI s. r. o. – Když nevíš, co s dělníky...

Druhá repríza hry Fušeři s.r.o. Malého divadla z Kolína proběhla na Wintrově Rakovníku. Původně severská hra oslovila režiséra Martina Drahovzala potom, co ji viděl na Švandáku, natolik, že se rozhodl ji zpracovat po svém. Zkrátil ji, někde ubral na brutalitě a ve výsledku vytvořil její vlastní verzi. Inscenace je plná černého humoru a líných dělníků, kteří napáchají více škody než užitku. O zkušenostech s řemeslníky a hranicích černého humoru se rozhovořil samotný režisér.

Vybrali jste si hru původně ze severského prostředí. Jak náročné pro vás bylo převést ji do českého?

Moc náročné ne, jelikož zkušenosti s řemeslníky máme každý, tudíž jsme si do hry mohli promítnout své zkušenosti. Zvláště ty s kluky, kteří víc nedělají, než dělají. Hra je severská, a přesto se v ní odehrávají podobné věci jako u nás.

Slouží hra tedy zároveň i jako ventil jak pro diváky, tak herce, kteří mají s obdobnými řemeslníky osobní zkušenost?

Ano, jako ventil asi ve všem. My chlapí známe emancipované ženy, budovatelky rodinného krbu. Někteří z nás jako

třeba já jsme spíš intelektuálně založení a manuálně méně šikovní, to znamená, že například já jsem se hodně promítal do Karla, nešťastného houslisty, jenž není schopen stavět svůj dům, tak si na takovou činnost musí někoho najmout, ale je nešťastný, jelikož stavba nejde tak, jak by měla. Sám ji ale není schopný zvládnout. Takže já jsem si sem promítl svoje věci, spousta z nás si do hry promítla jak ženské, tak mužské záležitosti. To co vidíme kolem sebe, co známe z vlastní zkušenosti. Do řemeslníků i do ústřední dvojice.

Vaše hra je černohumorná. Myslíte si, že černý humor by měl mít nějaké hranice nebo je na-

opak o tom, že žádné mít nemá?

To je o vkusu diváka i tvůrce. Pro mě černý humor má určité hranice. Teď mluvím spíš o filmech. Do programu jsem napsal, že Fušeři s.r.o. jsou něco jako od Dietla k Tarantinovi, jelikož to začíná jako taková tvůrčí, řemeslná selanka, která končí vyvrážovačkou. Třeba Tarantinův humor je mi blízký, ale v některých místech pro mě už jde přes čáru. Nemám rád zbytečně až moc násilí, jež není s nadsázkou, hodně velké vulgarity... když už tak na hranici, je to pro mě balanc. Podle mě jako vnímavého diváka by měl černý humor mít své hranice – musí být vtipný a inteligentní.

Jirka Štraub

Malé divadlo DDM Kolín

Line Knutzon, Martin Drahovzal: Fušeři s. r. o. (od Dietla k Tarantinovi)

Východiskem k inscenaci Malého divadla Kolín Fušeři s.r.o. byla textová předloha dánské dramatičky a herečky Line Knutzon, kterou razantně upravil a transponoval do českého prostředí režisér souboru Martin Drahovzal. Příběh nemajetného mladého manželského páru, který si nechá z úsporných důvodů stavět dům partou neomalovaných fušerů, končí smrtí všech členů vyděračské a zlodějské party řemeslníků. Značná část hry je expoziční, která poukazuje ke komunální satíře. Poté se hra láme v černou grotesku. V podstatě je to však látka odpovídající dimenzi skeče či delší anekdoty. Na nic víc zde není zaděláno, nic hlubšího v ní nelze hledat. Což není vůbec málo, tnout do šlendriánu a zlodějny je třeba i prostředky divadla.

Herecky vybavený kolektiv kolínského Malého divadla zaujme hned v začátku představení přesnou charakte-

ristikou postav hry a nepominutelným osobitým herectvím Ondřeje Hampela v roli houslisty Karla. K pozitivům in-

scenace patří její scénografické řešení, především horizontálně pojednaný scénický objekt rozestavěného domu, umožňující nejen variabilní pohyb herců, ale také rozebírání stavebních dílů a materiálu, aby mohly být fušery odcizeny a užity na jiné stavbě.

Po první nahodilé smrti řemeslní-

ka dochází ke scéně, v níž představitel Sergeje zničí Karlovy housle a je Karlem ubit k smrti. Nejméně od této chvíle je pro diváky zcela jasný zlom hry, komunální satira končí, začíná černá groteska. Je nasnadě, že osud Sergeje potká i zbylé členy fušerské party řemeslníků. Inscenace namísto toho, aby nabrala patřičné obrátky k rychlému vyústění, zvolňuje tempo. Příčinou jsou především prodlevy při nástupech, zbytečné rozehrávání scén, slovní balast, ne navazování replik a v nemalé míře postradatelné hudební předěly. Inscenace začíná působit zdlouhavě

a strádá na údernosti. Tato rozvleklost se však projevuje již v předchozí části hry, a to nejméně od scény, kdy se hovoří o stavbě krbu. Zbavení se slovního balastu by prospělo inscenaci i zde. Samostatnou otázkou je i zbytná role Matky.

Milan Strotzer

Program:

Pátek 14. března 2014

Tylovo divadlo 10.00–12.00 hodin

Marc Camoletti

DVA NA KANAPI

Divadelní spolek Nové divadlo
Mělník

Tylovo divadlo 14.30–16.00 hodin

Pam Valentine

MEZI NEBEM A ZEMÍ

DS Tyl Bakov nad Jizerou

Tylovo divadlo 20.00–21.40 hodin

Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš

ŠAKALÍ LÉTA

Divadelní spolek Tyl Rakovník

Sobota 15. března 2014

Tylovo divadlo 10.00–11.30 hodin

Reza de Wet

POHŘEŠOVANÉ

Divadelní spolek Tyl Říčany

Tylovo divadlo 14.30–16.10 hodin

Pavel Kohout

podle románu Julese Verna

CESTA KOLEM SVĚTA

ZA 80 DNÍ

Divadelní soubor Jiřího Voskovce
Sázava

Tylovo divadlo/jeviště

20.00–20.50 a 21.00–21.50 hodin (přídáné představení)

Ruský kroužek při divadle V.A.D.
Kladno

CHARMSOVY PAŠIJE

Ruský kroužek při divadle V.A.D.
Kladno

Tylovo divadlo/Foyer 24.00 hodin

VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ A ZAKONČENÍ PŘEHLÍDKY

Vlastník mapy pokladu odhalen!

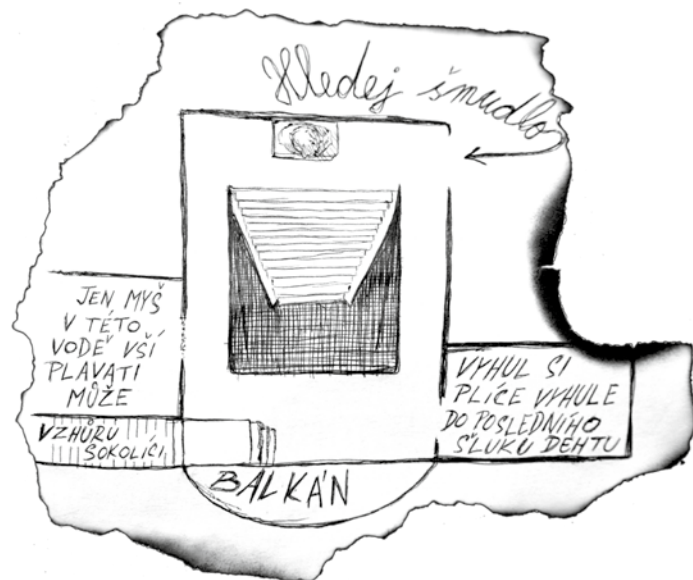
Během noční směny obdržel redakční tým opět e-mailovou zprávu od záhadného uživatele Alfa Omega, v pořadí už třetí, a každopádně zásadní.

Má mapa zřejmě málo. Práce marná. Hledač trotl. AO zklamán. Mapa nová-obtížnost trotl.

I na psychicky náročném hodnocení představení se najde chvilka uvolnění napětí...

Ze vzkazu tedy jasně vyplývá, kdo je oním záhadným vlastníkem útržků plánu divadla, které jsme v minulých dnech záhadně nacházeli a že obě záhady jsou vlastně jednou jedinou. O to zajímavější je fakt, že byla skutečně nalezen další díl mapy ve sprše dámské šatny v zákulisí. Tentokrát se zjevně jedná o detail útržku plánu otištěného v prvním čísle. Motivace Alfya Omegy zůstávají však nadále nejasné, ale redakční tým slibuje i nadále neú-

navné pátrání po jeho totožnosti i bájném pokladu. Opět prosíme účastníky, aby každou neobvyklou událost či nálezneprodleně nahlásili v redakci.

Za redakční tým RD

HÁDANKA NA PÁTEK

Ostrozrak jeho přísně sviští po všech pohybech na jevišti. Trpělivě přihlíží všemu, žádná chyba neujde mu. Však pohled přímo v zrak ten lepší a zůstaneš pár minut slepý.

Co je to?